begravelsestale.dk

Kære Sof

Kære Pia og Jørgen, kære Mads og lille Oliver, kære alle jer, der elskede Sofie Amalie – vores Sof.

Tak fordi vi er her sammen. Det føles allerede som Sofs værk: at hun også i dag samler os omkring det, der er vigtigt. Fællesskab. Ord. Mennesker. Liv.

Sof, jeg taler til dig, fordi jeg ikke kan lade være. For sådan talte vi altid – direkte, ærligt, med grin, sidespring og alvor. Du var min bedste veninde siden gymnasiet, min rejsemakker, min sparringspartner. Den, jeg ringede til, når livet skulle vendes – og når verden skulle erobres. Hvilket den ofte skulle, hvis du fik et ord at skulle have sagt.

Du kom fra Aalborg med nordjysk jord under skoene og stjerner i blikket. Du tog en cand.mag. i litteratur, for selvfølgelig gjorde du det – ordene var dit element. I København fandt du din bane som kommunikationskonsulent, men "konsulent" dækkede slet ikke, hvad du gjorde. Du formidlede kultur, du byggede broer mellem mennesker, du gav plads til stemmer, der ellers forsvandt i støjen. Du var frivillig på litteraturfestivalen, du satte projekter i gang, og du sørgede for, at idéer landede blødt i et fællesskab. Kommunikation med hjerte, sagde du. Det var mere end en sætning – det var en måde at være i verden på.

Jeg ser dig for mig. Vinterbadningshuen trukket ned over ørerne. Det smittende grin, lige før du springer i. Og bagefter en langbordsmiddag, hvor du flytter rundt på stole, så de rigtige mennesker sidder ved siden af hinanden. Du taler om en bog, du lige har læst, viser et foto, du lige har fanget i det rigtige lys, citerer en podcast, der rørte dig. Og vi lytter – fordi du gør det levende. Fordi du ser os. Fordi ord betyder noget, og dine ord fik os til at føle os som hele mennesker.

Du var nysgerrig og modig. Du var generøs med din tid, dine tanker og dine grin. Din pen var skarp, men aldrig kynisk – du skrev for at løfte, ikke for at vælte. Og du løftede os. Hver morgen klokken syv tikkede der en besked ind med dagens citat. Nogle dage var det stort og poetisk. Andre dage var det et lille, praktisk kærlighedsbrev til livet: Husk at trække vejret. Husk at ringe til en, der trænger. Det virkede. Du fik os til at standse op, før vi løb videre.

Mit bedste minde? Der er mange. Men jeg vender igen og igen tilbage til vores Interrail gennem Europa. Vi tog afsted med en løs plan og faste rygsække – og du havde en regel: fem ord på hvert sprog, vi mødte. I en togkupé i Italien sad du og øvede "tak", "hej", "undskyld", "hvor" og "vidunderligt" med en dame, der endte med at insistere på at dele sin madpakke med os. I Budapest gik du rundt på et loppemarked og spurgte hver eneste sælger, hvordan man sagde "smukt". I et nattog til Paris lærte du konduktøren et dansk ord, han aldrig glemmer: "hjerterum". Du mente, at hvis man gad lære fem ord, åbnede fem nye døre sig. Du fik ret. Verden åbnede sig for os, og vi åbnede os for verden.

Sof, du byggede fællesskaber, fordi du troede på dem. Du samlede os omkring bøger, samtaler, kaffekopper, kolde bade og varme måltider. Du gav os mod til at være åbne, til at se hinanden som vi er, ikke som vi burde være. Du lærte mig, at det stærkeste ofte er det bløde – at et smil kan vende en hel dag, og at et velvalgt ord kan ændre et livs retning.

Pia og Jørgen, jeg ser jer i Sof hver dag. I hendes blik for det menneskelige, i hendes urokkelige kærlighed til familien, i hendes arbejdsomhed og varme. Tak for Sof. Tak for at have givet hende den klippegrund, hun sprang ud fra. Mads, jeg ved, at du og Sof havde jeres helt egen tone, halvdrillende og fuld af fortrolighed. Hun talte om dig med stolthed – og med det der storesøsterlys i øjnene, som kun hun havde. Og lille Oliver – du vil vokse op med historier om moster Sof, som lærte os at sige "vidunderligt" på ti sprog og mente det, hver gang hun sagde det. Hun er her i alle de hænder, der løfter dig, i alle de smil, du møder.

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk

Til jer, der arbejdede med Sof, eller mødte hende i kulturens verden: I ved, hvordan hun kunne tænde rummet. Hun kunne stille et enkelt spørgsmål, der gjorde, at alle følte sig inviteret ind. Hun gav sin faglighed væk uden at holde på den, som om idéer kun blev bedre af at blive delt. Det gør ondt at tænke på alle de projekter, hun ikke nåede. Men det, hun nåede, står – i mennesker, i relationer, i modet til at bruge ordene klogt.

Vi savner allerede din energi til at samle os. Dine beskeder klokken 07. Dine forslag om "bare lige" at mødes tirsdag, selv når kalenderen sagde nej. Dit grin, der kunne trække solen frem på en grå dag. Vi savner alt det, der virkede så enkelt, fordi du bar det let. Vi ved nu, hvor stort det i virkeligheden var.

Sof, du lærte mig, at sorg også kan være kærlighedens efterskrift. Og at vi ikke skal kvæle den, men skrive med den. Så her er min efterskrift til dig: Tak. Tak for venskabet. Tak for hver perron, vi stod på, og hver morgen, du gjorde lysere. Tak for at have gjort verden større og blidere – for os, for mig.

Hvis jeg kender dig ret, ville du ikke have, at vi gik herfra forkrampede af tab. Du ville have, at vi gik herfra med et lille, handlekraftigt håb. Så her er mit løfte i din ånd:

Vi holder fast i fællesskabet. Vi lærer fem ord, når vi møder et nyt menneske – ord som "hej", "tak", "undskyld", "hvor?" og "vidunderligt". Vi skriver til hinanden om morgenen. Vi husker, at ord betyder noget, og vi bruger dem til at bygge op. Vi læser, vi lytter, vi griner, vi dækker et bord med for mange stole og finder plads til én til. Vi ser mennesker, som de er. Og vi hopper i, selv når vandet er koldt.

For sådan levede du, Sof. Livsbekræftende, nysgerrigt, modigt, generøst. Og sådan vil vi bære dig videre.

Kære Sof, elskede veninde – du blev 37 år. For få år, siger vi med hjertet i halsen. Men dit liv var fyldt af det, der tæller. Ikke alene i det store – uddannelsen, arbejdet, festivalerne, projekterne – men i det små, som er det

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk

største: Et smil over en kop kaffe. En sms ved daggry. En hånd på en skulder. En plads ved bordet. En åben dør.

Vi giver ikke slip. Vi giver videre.

Tak for alt, Sof. Vi ses i bøgernes margener, i morgenlyset klokken syv, i den første kolde dukkert og i et grin, der ikke kan holdes tilbage.

Og til os, der står tilbage: Lad os leve, som hun lærte os det.

Hej, tak, undskyld, hvor – og vidunderligt.

Vidunderligt, Sof. Altid.

Denne tale blev lavet med begravelsestale.dk.Besvar nogle få spørgsmål og generer din egen personlige tale nu påbegravelsestale.dk

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk